

**JANA
JAVORSKÁ**

PRSTEN

Jana Javorská

PRSTEN

S nehynoucí láskou věnováno mému
úžasnému synovi Alešovi za všechna jeho
objetí.

Stříbřité vločky se proháněly mrazivou oblohou a v tichosti usedaly na pustou krajinu. Sníh křupal pod botami a jejich vrzavý zvuk narušoval posvátnost noci. Úplněk jasně svítil na cestu promrzlému chlapci, prodírajícímu se závěsemi. Alan pracně zvedal nohy a snažil se kráčet dál a dál. Vlastně ani nevěděl, co je jeho cíl. Neměl, kam by na noc hlavu složil. Utíkal před lidmi, před přáteli, před rodinou, zkrátka před těmi, kteří mu vůbec nerozumí. Nedokázal déle setrávat tam, kde se cítil být jen na obtíž. Srdce měl už tolik bolavé, že se rozhodl raději zmizet a odejít, aby už nemohl nikdo ubližovat jeho srdci.

Ještě cítil na zádech otcův pásek a v uších mu doznívalo matčino bédování. Sbalil si do batohu nějaké oblečení, sebral ve spíži kus vánočky, prošacoval kapsy otcova kabátu, aby dal dohromady alespoň nějaké peníze, a práskl za sebou dveřmi. Už se nevrátí. Nikdo ho nenajde. Zmizí a začne nový život bez křiku a bez matčiných věčných nářků. Jediné, co mu bude chybět, je úsměv jeho malé čtyřleté sestřičky.

Při odchodu ji políbil na čelo. Tak krásně voněla ta jeho malá princeznička. Domníval se, že spinká, ale chytila ho kolem krku a nechtěla ho pustit, jako kdyby tušila, co se chystá udělat.

Když si před týdnem spolu hráli, dala mu malinkatý prstýnek z pouti. Vypadal jako opravdový zasnubní prsten. Měl tvar kytičky s osmi zirkony namísto okvětních lístků a jedním větším uprostřed. Připomínaly opravdové diamanty. Na jaře jí ho koupil u stánku

s cetkami. Oči jí svítily, když jí ho pak podal a nasadil na její malinkatý prstík. Alanovi se sotva vešel na malíček. Rozhodla, že ho musí stále nosit, protože teď je její princ, kterého si ona jednou vezme za muže. Když se nedívala, sundal ho, navlékl na řetízek a dal na krk. Při každém kroku nyní cítil, jak ho chladí na kůži.

Pomalou se blížil k městu. Chtěl zapadnout do davu, aby se o něm už nikdo nedozvěděl. Došel k vlakovému nádraží. Unavený a prokřehlý se posadil v čekárně na lavičku. Sáhl do kapsy a vytáhl hrst drobných. Vstal a přešel k automatu na kávu. Vybral tu nejlacinější, vhodil mince do přístroje a čekal, až se mu na displeji zobrazí pokyn k vynětí kelímku z držáku. Sevřel ho v obou rukách a tak si ohříval zmrzlé prsty. Odebral se zpátky na lavičku, aby popřemýšlel, kam bude nejlepší vyrazit. Vyndal z batohu vánočku a pomalu ji ke kávě přikusoval.

Po chvíli zvedl oči a uviděl nad sebou světelnou tabuli s příjezdy a odjezdy vlaků. Napadlo ho, že by bylo nejsnadnější nasednout do nějakého mezinárodního rychlíku a jet někam hodně daleko. Jenže pak si uvědomil, že na to nemá u sebe dost peněz, leda, že by cestoval na černo, dokud na něj nepřijde průvodčí a nevyhodí ho z vlaku. Alespoň by se chvíli v klidu vyspal. Pokud najde volné místo, mohl by tam zalézt a trochu si odpočinout.

Všiml si, že nejbližší rychlík přijede asi za necelou půlhodinu. Na telefonu si nařídil budík, aby mu zavibroval za dvacet minut a vzbudil ho. Zastrčil si mobil do boxerek pro případ, že by mu ho chtěl někdo během spánku ukrást. Batoh si dal pod hlavu a usnul. Jakmile se probрал, vyndal baterku z telefonu a schoval ji do náprsní kapsy svojí

bundy. Protáhl se a přesunul se čekat na nástupiště. Vlak zastavil a Alan se vecpal s davem dovnitř. Našel si sedadlo nedaleko dveří, batoh uklidil do přihrádky nad hlavou, přikryl se bundou a spokojeně usnul.

„Kontrola jízdenek, prosím,“ ozvalo se hlubokým hlasem sotva začal podřimovat.

Průvodčí stál nad ním a čekal, až prokáže zaplacení jízdného. Alan sáhl pro mobil.

„Hned to bude, jen co ho nastartuju. Mám slabou baterku,“ vylouval se. Ovšem průvodčí stále nehodlal nikam odejít, dokud neuvidí, že má i tento cestující platný lístek.

„Moc se omlouvám, ale ještě před chvilkou fungoval,“ podával ho průvodčímu, aby se přesvědčil, že ho opravdu nemůže zapnout.

„Budeš si muset vystoupit, chlapče,“ zabručel průvodčí.

Alan na něho udělal psí oči a začal s pohádkou o cestě za nemocnou babičkou na Vánoce. Průvodčí tedy jen mávl rukou a nechal to být. Přece jen byl nastávající čas svátků, tak proč by pro jednu nemohl zamhouřit oko?

Vlak vjížděl na hlavní nádraží. Alan se okénkem rozhlédl po nástupišti. Davy lidí se hrnuly sem a tam. Zaváhal, zda má vystoupit, nebo ještě pokračovat dál. Potom si řekl, že se nejlépe ztratí tam, kde si ho nikdo nebude všimnout, a bude tak jen jedním z mnoha. Protáhl se, sebral batoh a oblékl si bundu. Baterku vrátil zpátky do mobilu, pro případ, že by ho přece jen ještě potřeboval. Tady zkusí začít nový život. Seskočil na perón. Mrazivý vítr ho ovanul. Přemýšlel, jestli to byl opravdu dobrý nápad zakotvit zrovna tady – PRAHA HLAVNÍ NÁDRAŽÍ. Ten nápis na něho doslova křičel, co tam vlastně chce?

Rychle vešel do haly a rozhlížel se, kde by tak mohl sehnat něco laciného k snědku. Nakonec si koupil párek v rohlíku, sedl si na lavičku a s chutí se do něj pustil. Zmizel mu v žaludku snad jen na tři kousnutí, jaký měl hlad. Venku se pomalu rozednívalo. Netušil, kam půjde. Jakmile spatřil hlídku městské policie procházející nedaleko, raději se rychle ztratil z jejich dohledu.

„Hej, dávej pozor!“ oslovilo ho děvče, do kterého nechtěně vrazil. „Kam valíš?“ vychrtlá pihatá holka s rezavými dredy vykukujícími zpod modré čepice se choulila v maskáčové bundě o několik čísel větší. „Máš prachy?“ propalovala ho zelenýma očima. Alan jen stál a mlčel.

„Ty jsi němej nebo co?“

„Ne,“ hlesl konečně.

„Máš nějaký prachy?“ zopakovala otázku.

Alan sáhl do kapsy a vytáhl hrst drobných. „Kolik potřebuješ?“

Zrzka po nich okamžitě drze hrábla. Alan však stačil na poslední chvíli zavřít dlaň a ucuknout.

„Hej! Pomalu, holčičko.“

„A co aspoň cígo?“ pokračovala vyčítavě, když neuspěla s tím, aby mu sebrala peníze. Alan vyhrabal v kapse krabičku cigaret, kterou ukradl otci, když mu prohlížel kabát.

„Na, vem si to, já stejně nekouřím,“ řekl a předal kuřivo zrzce.

„Tak proč to nosíš u sebe?“

Alan jen pokrčil rameny. Vlastně byl rád, že se té vzpomínky na otce zbavil.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se, když si zapálila.

„Meg,“ prohodila.

„Já jsem Alan. Ty jsi cizinka?“

„Ne, jsem Markéta, ale kluci mi tak říkají, aby to neznělo tak obyčejně.“

„Aha. Hledám bydlení, nevíš o nějakým?“ napadlo ho náhle, že by mu snad mohla poradit, kam se uchýlit.

„Záleží, kolik máš,“ naznačila šustění peněz mezi prsty.

„Hm, to bude asi problém,“ posteskl si Alan.

„Pojď se mnou,“ vyzvala ho Meg.

Alan ji poslušně následoval. Naskočili do tramvaje a nechali se odvážet do okrajové části města.

„Támhle,“ ukázala Meg na zchátralou budovu.

„Co je to za barabiznu?“ vyptával se Alan.

„To jsi ještě nikdy neviděl squat?“ podivila se.

Alan už se raději na nic neptal. Stoupali po nevzhledném schodišti do druhého patra. Omítka opadávala a nátěr na schodech se loupal. Když však vešli do místnosti, zaradoval se, že je tam teplo. Malá kamínka na dřevo příjemně vytápěla celý prostor.

„To je Boban,“ řekla Meg.

„Ahoj,“ Alan pozdravil kluka, který seděl v křesle, měl nohy na bedně, která sloužila jako stůl, a kouřil. Ten mu jen kývl a dál zíral do zdi.

„Sedni,“ postrčila ho Meg a rozvalila se na gauči.

Alan se poslušně posadil a rozhlížel se kolem. Místnost mohla být tak velká jako obývací pokoj u nich doma. Zdi oplývaly množstvím plakátů a jakýchsi uměleckých výtvorů nějakého sprejera. Se zájmem

je zkoumal. Nábytek byl sbírka všeho možného, co se dalo kde na smetišti sebrat. Kožená sedací souprava, dva gauče, čtyři křesla různé velikosti a dvě staré dřevěné židle sloužily zároveň jako police, šatník a postele. Všechno to bylo už ve značném stádiu opotřebovanosti, avšak svůj účel to zjevně ještě plnilo.

„Máš kliku, zrovna nás opustil kámoš. Můžeš tady bydlet místo něj,“ ukázala Meg na místo v rohu. Pak mu vysvětlila, jak to u nich chodí a jaká mají pravidla, která všichni striktně dodržují.

„A co záchod?“ zeptal se nakonec, když Meg skončila s vysvětlováním.

„Vzadu, na konci chodby. Splachuje se kbelíkem. Vodu nabereš dole na dvoře v sudu a žádný plejtvání. Sprchovat se musíš někde ve městě, třeba ve fitku.“

Vtom Alanovi zazvonil mobil. Meg se na něj tázavě podívala. Alan zahlédl, že mu volá máma, ale raději telefon ihned vypnul a schoval do kapsy.

„Měl bys ho prodat, prachy se budou hodit.“

Alan se zamyslel. Věděl, že když bude chtít zůstat tady a mít alespoň nějakou střechu nad hlavou, bude se muset přizpůsobit ostatním. Stejně už není nikdo, s kým by si chtěl volat a jeho malá sestřička ještě telefon nemá. Musel by mluvit s matkou a o to vůbec nestál. Čekaly by ho nářky, výčitky a bědování, kterých měl v poslední době dost.

„Proč jsi utekl z domova?“ vyrušila ho z přemýšlení Meg.

„Jak to víš?“

„No, z pastáku to asi nebylo, když tě tak pozoruju, tak je mi jasný, že jsi zdrhnul mámě. Mobil jí nebereš a mluvit s ní nechceš. Tipnula bych to na nějaký malér.“

„Jsi snad psycholožka?“ zavrčel Alan a odvrátil pohled.

„Jen si dovedu spočítat 1+1. Víc jak patnáct ti není, takže něco ve škole?“

„To není tvoje starost.“

„Jak myslíš. Umím poslouchat, kdyby sis chtěl popovídat. Televizi nemáme, jak sis určitě všimnul, takže uvítáme jakýkoli zpestření.“

„Nechci to rozebírat.“

„Nesoudím tě, ale je to chyba. Mně třeba rodiče umřeli při nehodě. Já se nemám kam vrátit, ale jestli tě někdo někde postrádá...“

„Přestaň mi dělat kázání, to jsem mohl zůstat doma.“

Alana probudil hlad. Posadil se na gauči a rozhlížel se kolem dokola. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, kde to vlastně je. Pomalu se odšoural na záchod. Když se vrátil, nebyla nikde živá duše. Vzpomněl si na rána doma a uvědomil si, že teď by měl na stole připravenou snídani od mámy, která se vždy o všechno postarala, než odvedla sestřičku do školky a odešla do práce. Kam půjde a co bude dělat, netušil. Oblékl si bundu, sbalil batoh a vyrazil do města shánět něco k snědku.

Na schodech potkal kluka. Mohl být stejně velký jako on, měl i podobnou postavu a určitě mu nebylo o moc víc než jemu.

„Co tu chceš?“ osopil se na něj.

„Jenom jsem tu přespal.“

„Cože? Tak to musíš zaplatit. Nejsme žádnéj posranej hotel!“

„Nemám prachy,“ bránil se Alan.

„Tak naval, co máš, ukaž!“ kluk se začal sápat po Alanovu batohu. Vytrhl mu ho z ruky, vyházel z něj oblečení, ale nic nenašel. Přimáčkl Alana na zeď a prohledal mu kapsy.

„No vida, mobil. Je to stará mrcha, za to moc nebude. Co máš dál?“ prohlížel si telefon ze všech stran.

Pak si všiml prstýnku, který měl Alan pověšený na řetízku. Zkušeným chvatem po něm sáhl a strhl ho Alanovi z krku.

„Vrať mi ho!“ domáhal se Alan svého a natáhl pro něj ruku.

„Zapomeň, nezaplatils za pobyt, tak ho prodám.“

Alan se na kluka vrhl a začali se prát. Ovšem kluk byl v pouličních bitkách mnohem zběhlejší než Alan a po několika dobře mířených ranách pěstí, vyřadil Alana z provozu. Tekla mu z nosu krev a z očí se mu spustily slzy tak, že ani pořádně neviděl.

„A teď se seber a vypadni odsud!“ poroučel mu kluk. Alan pochopil, že proti němu nic nezmůže a nezbylo mu nic jiného, než prstýnek oželet.

Přísahal si, že si ho najde a vezme si, co mu patří. Posbíral si svoje věci, naházal je zpátky do batohu a s krvavým nosem odcházel pryč. Chvíli se toulal čtvrtí sem a tam, až narazil na vietnamský krámk s potravinami. Koupil si dvě housky a kousek salámu, aby konečně zahnal hlad, kvůli kterému se mu tolik kroutil žaludek. Ještě ho napadlo, že by si mohl přidat do košíku něco k pití, ale rychle si uvědomil, že už nemá moc peněz a raději láhev s vodou vrátil zpátky do vitríny.

Chodil městem a hledal, kam by se na noc schoval. Procházel obchodní centra, aby nemusel být venku v té zimě. Prohlížel si vánoční výzdobu a přemýšlel, co asi tak dělá jeho malá sestřička. Uvědomil si, jak moc se mu po ní stýská. Sáhl si na krk, ale pak mu došlo, že prstýnek, který mu dala, je nenávratně pryč. Přišlo mu to najednou hrozně líto. Byla to jediná památka, která mu na ni zbyla. Zastavil se u oddělení hraček. Díval se do výlohy na panenky a v duchu vybíral, která by se jí asi tak zalíbila. Kéž by měl dost peněz a mohl jí nějakou pořídit.

Napadlo ho, že kdyby si našel nějakou brigádu, třeba by jí potom udělal radost a dárek koupil a poslal. Posmutněl však, protože pochopil, že do Vánoc to už zaručeně nestihne.

„Mám hlad, ale nemám peníze. Mohl bych si u vás odpracovat oběd?“ obrátil se na servírku v pizzerii, ale ta ho vykázala ven. Zastyděl se, ale rozhodl se, že to jen tak nevzdá.

Stejným způsobem to zkusil ještě dvakrát v rychlých občerstveních, ale ani tam nepochodil. Nakonec se rozhodl, že se naposledy zeptá v čínské restauraci. Kupodivu ho mladá Číňanka u pultu poslala dozadu za svým otcem. Ten se na něho podíval, ostrížím zrakem ho shlédl od shora dolů a poručil mu, aby mu ukázal ruce. Alan si svlékl bundu a vyhrnul si rukávy. Starý Číňan pečlivě prozkoumal, zda nemá vpichy od injekčních stříkaček a ukázal mu na dřež plný špinavého nádobí. Tak Alan získal svoji porci voňavé nudlové polévky, za kterou musel zaplatit prací.

Jakmile domyl poslední hrnec, čekal, že mu dají další práci, ale Číňan ho posílal pryč, že už to stačilo. Jenomže Alanovi se náhle nechtělo odejít z vytopené restaurace do prázdné noci, aby se někde do rána potuloval, než se znovu otevřou obchody a on se bude moci ohřát. Vzal si tedy do ruky smeták, který stál opřený opodál a začal zametat kolem stolů, kde se připravovala zelenina. Číňan se na něho podíval, ale nic neřekl.

„Mohu přijít i zítra?“ zeptal se, když byl čas zavřít. Číňan neodpověděl. Alan si však všiml, jak se jeho oči setkaly s očima jeho manželky, která nepatrně přikývla.

„Děkuji, budu tady včas. V kolik otevíráte?“

„Přijď v sedm,“ oznámila mu mladá Číňanka, dcera těch dvou, a nenápadně mu vtiskla do ruky dvousetkorunovou bankovku. Prstem přes ústa mu naznačila, ať o tom pomlčí. Alan se tedy jen usmál na znamení díků.

„Nevíš, kde bych mohl přespat?“ vypálil na ni rychle otázku s nadějí, že mu poradí, kde na noc složit hlavu.

Zarazila se.

„Ty nemáš kam jít?“

Jen smutně pokrčil rameny.

„Tak chvilku počkej.“ Vzala do ruky telefon a někam zavolala. Prohodila několik vět ve svém rodném jazyce a zavěsila.

„Když půjdeš touhle ulicí a na konci odbočíš doprava, přijdeš k non-stop baru. Barmanovi povíš, že tě posílá Yi-Min. Dobrou noc.“

„Děkuji ti, Yi-Min,“ usmál se na ni. „Já jsem Alan.“

Díval se, jak společně s rodiči odchází, dokud nezmizeli za rohem. Potom se teprve vydal cestou, kterou mu dívka popsala. Když došel až k baru, byl už prokřehlý. Vešel dovnitř a rozhlédl se kolem. Příliš mnoho návštěvníků tam nebylo. Kdo by také po půlnoci chtěl flámovat v takovémto malinkém zastrčeném koutě? U baru seděl postarší muž a popíjel pivo. Vedle u stolku se držel za ruku mladý pár a něco si špítal. Alan přešel k barmanovi a řekl mu, kdo ho posílá. Ten jen ukázal na dveře, které se schovávaly za závěsem, a pokynul mu, aby šel dál. Alana přepadl strach. Ponurá chodba vedla kolem několika dveří. Nevěděl, na které by měl zaklepat, když se náhle na jejím konci jedny otevřely. Stála v nich postarší zavalitá žena.

„Tak to seš ty, co tě posílá Yi-Min?“ zeptala se. Alan jen tiše přikývl. „No tak pojď, chlapečku, podíváme se po nějaké volné posteli. Jsem madam Gina,“ mrkla na něho. Když si ji prohlédl zblízka, došlo mu, že se zřejmě ocitl v tajném nevěstinci. Žena ho objala kolem ramen a odváděla ho do malého pokojíčku. Ucítil její silný parfém a odtáhl se.

„No no, snad by ses mě nebál,“ zašklebila se. „Tak tady je tvoje království. Koupelna je na chodbě hned naproti. Kdybys cokoli potřeboval, stačí se na mě obrátit. Najdeš mě v baru, nebo mi tam nech vzkaz. Udělám ti, co ti na očích uvidím. Dobrou noc, mladíku.“ Poslala mu vzdušný polibek a chystala se odejít. Alan se začervenal, ale pak si vzpomněl, že by přece jen něco potřeboval.

„Můžu vás o něco poprosit?“ zadržel ji ve dveřích.

„No, povídej, co bys rád?“ přistoupila k němu.

„Musím vstávat ráno v šest.“

„Neboj se, budeš vzhůru. Personál se o to postará.“

Než se Alan stačil rozkoukat, přitáhla si ho na svá bujará ňadra a vlepila mu pusku na čelo. „Hezky se vyspinkej, fešáčku!“

Když odešla, zavřel za ní Alan dveře a zamkl je. Potom padl na postel a tvrdě usnul. Ráno ho vzbudil ruch na ulici. Začínal nový den a zásobovači skládali svoje zboží přímo pod okny, kde Alan spal. Cinkot prázdných láhví, vrčení motorů a hlahol všech, kteří nastupovali ranní směnu v baru a okolních obchůdcích, rozhodně nenechalo Alana spát déle, než by si přál. Podíval se na hodiny na zdi a uviděl, že má ještě čas, než bude muset vylézt z postele. Chvilíčku se jen tak převaloval, ale nakonec ho jeho močový měchýř donutil vyhledat toaletu.

Celé dny pilně pracoval v restauraci. Myslel jen na svoji sestřičku. Vánoce se pomalu blížily a jemu se stýskalo po domově čím dál víc. Už jednou stál u telefonní budky, že zavolá a zeptá se na malou Haničku, ale potom si to raději rozmyslel.

„Zítřka máš volno,“ oznámila mu Yi-Min, když mu přinesla oběd.

„Proč? Vy už mě tu nechcete?“ divil se Alan.

„Máme zavřeno, hlupáčku.“

„Aha.“

„Jak se ti líbí u madam Giny?“ usmívala se.

„Jo, jde to,“ řekl.

„Je hodná, neboj se jí.“

„Nebojím se.“

„Kde budeš trávit Vánoce?“ vyzvídala.

Alan se zarazil. Ani ho nenapadlo, že by je měl nějak slavit, když odešel z domova.

„Ještě nevím,“ odpověděl po chvíli. „A co ty? Co sis přála pod stromeček?“

„U nás se Vánoce neslaví.“

„Proč?“

„Teda naši je drží, protože už jsme tady dlouho, ale v Číně to není stejná tradice jako u vás.“

„Aha. Už jsem se lekl. Nedovedu si představit, že by někdo Vánoce neměl rád.“

„Můžeš přijít na večeři, kdybys byl sám.“

„Jsi milá. Díky za pozvání. Ještě si to rozmyslím.“

Ani se mu nechtělo odejít z práce. V hlavě měl neustále myšlenku na Yi-Min. Nejraději by ji někam pozval, třeba na pizzu nebo do kina, ale obával se, že by ho odmítla.

„Ahoj Alane,“ ozvalo se mu za zády, když se při cestě domů díval do výlohy.

„Meg! Ahoj. Co ty tady? Snad jsi nebyla nakupovat dárky?“ podivil se Alan, že ji vidí.

„A nevíš za co?“

„Jo, to mi nedošlo. Promiň. Jak se máš?“

„Ani se neptej. Držím smutek za Peetyho. Prý ses s ním popral.“

„Jestli je to ten, co mi sebral mobil a prstýnek od moje sestřičky, tak vím, o koho jde. Co se mu stalo?“

„Byl tak trochu svéráz, ale nebyl to špatnej kluk. Jel s kámošem v autě a měli bouračku. Narazili do stromu a auto začalo hořet. Už se z něj nedostali.“

„To je mi líto.“

„Prej je honili poldové. Auto mělo bejt prej kradený. Říkali jsme mu, ať se vykašle na ty svoje pochybný kamarády, ale nedal si říct.“

„To je smutný.“

„A co ty? Jak žiješ?“

„Makám u Čiňanů a bydlím v bordelu,“ smál se, když viděl, jak se Meg zarazila. „Neboj, jenom tam mám malej pokoj. I když v noci mě budí nejrůznější zvuky, ale pomalu si zvykám.“

„Kdybys chtěl, můžeš se vrátit k nám.“

„Asi ne, ale díky za nabídku.“

***

Kapitán Suchý dosedl z vysoka na židli. Unaveně si promnul oči. Celou noc strávil nad spisem z nehody dvou chlapců, kteří uhořeli v nabouraném autě. Když si přečetl pitevní zprávu, zamrazilo ho. Sám měl doma patnáctiletého syna zrovna v pubertě a starostí s ním bylo nad hlavu. Dovedl si představit, jaká rána to bude pro rodiče, když u jejich štedrovečerního stolu zůstane prázdné místo. Za dobu, co pracoval u kriminální policie, si zvykl nikoho nesoudit. Věděl, že život se kolikrát dovede pěkně zašmodrchat. Dokud neměl jasné důkazy o tom, kdo je padouch a kdo nevinný, nebyl ochoten vyřknout jakýkoli závěr.

Nyní seděl s hlavou v dlaních a snažil se poskládat dohromady všechny dílky skládačky. Už tušil, jak se to asi stalo a komu patří ukradené vozidlo. Jen osobu spolujezdce ještě neidentifikovali. Řidiče už ztotožnili podle DNA. Známa firma. O jednu škodnou v revíru míň – pomyslel si kapitán. Jenže tenhle chmaták vždycky pracoval sám a najednou byli v autě dva. Policisté už vyzpovídali všechny, kdo ho jen trochu znali, nebo s ním kdy přišli do styku, ale nikdo jim nepomohl. Kapitánovi nezbylo nic jiného, než spoléhat na techniky, jestli se jim podaří vykouzlit něco z telefonu, který měl ten chlapec u sebe. Byla to jeho poslední naděje, že se dobere pravdy a podaří se mu případ uzavřít.

Natáhl si nohy na stůl a pohodlně se opřel, aby si alespoň na moment odpočinul, než vypukne ranní porada. Ani nevěděl, jak mohl

tak rychle usnout. Když mu zazvonil na stole telefon, málem spadl ze židle, jak se lekl.

„Suchý,“ ohlásil se.

„Pekárek. Něco máme, šéfe,“ uslyšel ve sluchátku.

„No, super, tak mluv a nenapínej mě.“

„Dalo nám to trochu fušku, ale pak jsme to rozhodili. Telefonní číslo je registrovaný na nějakou Marii Kloučkovou.“

„Takže jsme v háji.“

„Kdepak, to není celý. Je spojený s Facebookovým účtem vedeným na jméno Alan Klouček. Je to její syn, je mu patnáct. Podle všeho to vypadá, že by to měl být on. Asi utekl z domova, je hlášený jako pohřešovaný. Začátkem měsíce proběhlo pátrání, ale stopa nikam nevedla. Kluk zmizel.“

„Dobrá práce, kámo. Tak mi k tomu napiš hlášení, ať tam můžu poslat kolegy. Někdo tu paní musí vyrozumět.“

„Jasně. Řeknu ti, někdy na tu svoji práci nadávám, ale tohle chlapům nezávidím nosit takový špatný zprávy a ještě před Vánoci. Vůbec bych s nima neměnil.“

„Ani mi nemluv. Když si uvědomím, že byl stejně starej jako můj syn, běhá mi mráz po zádech a to jsem na leccos zvyklej.“

***

Alanova matka stála za záclonou a pozorovala, jak policisté nasedají do auta a odjíždějí od jejich domu. Nějak jí ještě nedocházelo, co se právě dozvěděla. Slzy jí tekly proudem a nedaly se zastavit. Nechtěla však, aby malá Hanička spatřila její uplakanou tvář. Do srdce se jí právě zasekl nůž. Když jí policisté líčili, co se stalo, nechápala význam těch divných slov. V dlani ukrývala řetízek s prstýnkem, který jí se soucitným výrazem předali. Téměř ji pátil na kůži, ale mačkala ho tak silně, až jí tekla krev. Škoda, že nemohla vynaložit stejnou sílu k tomu, aby svého syna zadržela před odchodem z domu.

„Maminko?“ její malá dcerka ji za zády tahala za svetr.

„Ano miláčku?“ rychle si otírala slzy. Teď se nesmí zhroutit, nesmí plakat, nesmí dát najevo, že je zlomená. Vzala do ruky kapesník a snažila se v rychlosti otřít slzy a nos. Avšak řetízek jí přitom vypadl z ruky. Hanička po něm ihned skočila a začala křičet:

„Jééé, Alan, byl tady Alan? Kde je? Maminko, kam šel?“

To už její maminka nevydržela, sesunula se vedle ní na koberec a rozvzlykala se.

„Proč pláčeš, mami?“ vyzvídala Hanička.

„Víš, miláčku, náš Alánek se nám nikdy víc nevrátí.“

„On už nás nemá rád?“ nechápala význam matčiných slov.

„Odešel do nebička a už ho nevidíme.“

„Maminko, ale prstýnek mi povídal, že to není pravda.“

„Já vím, zlatíčko, taky mi hrozně moc chybí, ale nedá se nic dělat, je pryč.“

„Není. Přejde. Určitě se mu stýská. Až přijde Ježíšek, tak se objeví.“
„Ale Haničko...“

„Slíbil mi to!“ vztekala se Hanička. Nechápala, proč jí maminka nevěří. Ona přece ví, že se bráškově nic nestalo a brzy přijde. Říkal to a určitě by jí nelhal. Naštvaně odešla do svého pokojíčku a mračila se na celý svět. Sundala prstýnek z řetízku a navlékla si ho na prst.

„Jsem princezna a Alánek je můj princ. Už brzy přijede na bílém koni,“ snila si dál svůj sen.

Příprava na Vánoce se v jejich rodině rázem změnila. Maminka už si nezpívala a stále posmrkávala. Tatínek se mračil a věčně byl zavřený v dílně. Když se vrátil do domu, měl červené oči a tvrdil, že ho trápí rýma. Do Vánoc zbýval pouhý týden a Hanička se už nemohla dočkat, až přijde Ježíšek.

***

Alan zatím od rána do večera pracoval, aby mohl nakoupit dárky pro rodinu Yi-Min, když už ho pozvali na Štědrý den ke stolu, nechtěl přijít s prázdnou. Pokaždé, když skončil směnu, přinesla mu Yi-Min peníze, které si za ten den vydělal, a chvílku si spolu povídali. Bylo mu s ní moc příjemně a stali se z nich skvělí kamarádi. Líbila se mu. Její dlouhé černé vlasy a zářivé oči mu učarovaly. Byla milá a věčně se usmívala na všechny lidi kolem.

„Mohl bych tě o něco poprosit?“ zeptal se Alan.

Zvedla k němu svůj pohled a zamrkala.

„Samozřejmě,“ odpověděla.

„Rozhodl jsem se přijmout to pozvání na večeři. Jenže nevím, co koupit vašim. Mohla bys jít zítra se mnou a pomoci mi něco vybrat?“

Než dokončil větu, měl sucho v krku a bál se, že se zaškobrtne a bude vypadat trapně.

„Ráda,“ usmála se na něj.

Alan byl téměř v sedmém nebi, nejraději by k ní přiskočil a dal jí pusku, ale na něco takového si netroufal.

„V kolik se ti to hodí?“

„Klidně hned, jak otevřou, ať máme dost času něco vybrat.“ Pohrávala si s pramínkem vlasů a dívala se mu zpříma do očí.

„Dobrá, stavím se pro tebe před devátou.“ Rozloučil se a odcházel celý natěšený, že s ní stráví dopoledne.

Jakmile dorazil do svého pokoje, napadlo ho, že by bylo dobré, kdyby si už vypral svoje oblečení. Jen se obával toho, že to nezvládne,

protože to nikdy nedělal a neměl žádné jiné na převlečení. Vydal se tedy vyhledat madam Ginu.

„Paní Gino?“

„No vida, naše štěňátko. Co bys rád chlapečku?“ zeptala se madam Gina s úsměvem od ucha k uchu. Alan se jí svěřil se svým problémem.

„V pořádku, postarám se o to,“ slíbila mu. „Nech mi svoje věci večer v koupelně tam, jak se odkládají špinavé ručníky.“

„No, když já... já nemám na sebe nic jiného,“ zastyděl se Alan.

„Aha, tak pojď se mnou. Vzala ho kolem ramen a odvedla ho do místnosti, kde byla velká skříň. Vyndala z ní pánské pyžamo a podala ho Alanovi.

„Možná ti to bude trochu větší, ale na noc ti to stačí. Ráno budeš mít prádlo čisté.“

„Děkuji,“ vzal si od ní pyžamo a odcházel. „Víte, že jste moc fajn?“ otočil se ještě.

„Ale jdi ty.“

Ráno ho probudilo zaťukání na dveře. Pomalu si promnul oči a vyšoural se z postele otevřít.

„Dobré ráno, ospalče,“ usmívala se na něj madam Gina. „Tady máš svoje věci. Zase budeš fešák a můžeš balit holky,“ podávala mu hromádku složeného voňavého šatstva. „Přidala jsem ti tam pár věcí po mém synovi, snad se neurazíš. Abys měl něco na výměnu, než si nakoupíš nové.“

„Ale já...“

„To neřeš,“ zarazila ho v půli věty. Alan položil věci na postel.

„Vadilo by vám, kdybych vás objal?“ napadlo ho najednou.

Gina roztáhla svoji náruč a pevně v ní Alana sevřela. V ten moment se jí do oka vloudila slza. Nenápadně si ji otřela.

„Tak to bychom měli,“ pronesla, aby přerušila nastalé ticho.

„Moc děkuji.“

Alan se s ní rozloučil a spěchal, aby se oblékl a vyrazil vyzvednout Yi-Min.

„Sluší ti to,“ řekl namísto pozdravu, jakmile ji spatřil.

„Dík.“ Sklopila hlavu.

„Tak kam půjdeme?“ zeptal se Alan.

„Chtěla bych se projít po Václaváku.“

„Skvělý,“ souhlasil rychle. Nečekal, že by s ním šla někam jinam než nakupovat. Vydali se metrem do centra a užívali si předvánoční ruch. Alan stále nevěděl, jaký by byl nejvhodnější dárek pro její rodiče.

„Tatínkovi bychom mohli vybrat nějakou kravatu,“ navrhla Yi-Min po chvilce prohlížení krámků.

„A mamince?“

„Třeba šátek.“

„A co by sis přála ty?“ vyzvídal Alan, ale Yi-Min jen pokrčila rameny.

Alan byl bezradný. Doufal, že mu alespoň trochu napoví, co by se jí líbilo a čím by jí mohl udělat radost. Ačkoli už prošli spoustu obchodů, nic ho nenapadlo. Na všechno se Yi-Min dívala stejně rozradostněně. Nejraději by jí koupil cokoliv, na čem její oko spočinulo. Když však vybírali šátek pro její maminku, zkoušela si Yi-

Min každý dávat kolem krku, aby viděla, jak asi bude na mamince vypadat. Alan hned pochopil, že se sem musí druhého dne vrátit a vybrat jeden z těch, které si Yi-Min prohlížela. Náramně jí slušely, proto se rozhodl jeden pořídít i pro ni.

„Musím koupit něco pro madam Ginu. Je na mě moc hodná,“ prozradil. Potom mu došlo, že by si to mohla Yi-Min špatně vyložit a honem dodal:

„Vyprala mi oblečení.“

„Já vím,“ usmála se Yi-Min. „Také ji mám moc ráda. Je jako moje teta. A vím, co má v oblibě. Pojd’,“ chytila Alana za ruku a odvedla ho k obchůdku s bižuterií.

„Koukej,“ ukazovala na dlouhé blýskavé náušnice ve tvaru kytiček. „Ráda nosí takovéto šperky. Určitě jí tím velmi potěšíš.“

„Ale vždyť jsou takové obyčejné,“ protestoval Alan.

„Bude to dárek,“ mrkla na něho.

„Dobrá, dám na tvoji radu.“

„Už jsi vybral něco vašim?“

V Alanovi hrklo. Úplně zapomněl na malou sestřičku. Tolik jí chtěl koupit panenku, kterou viděl ve výloze. Jen zakroutil hlavou.

„Tak to musíme napravit,“ rozkazovala Yi-Min.

Alan sáhl do kapsy, aby zkontroloval, kolik mu zbylo peněz. V duchu počítal, že když pozve Yi-Min do kina a na večeři, stěží mu zbude na překvapení pro Haničku. Posmutněl.

„Nevěš hlavu. Pomůžu ti. Ber to třeba jako zálohu na příští týden.“

„To nejde. Nemůžu kupovat dárky na dluh.“

„Tak pojd', něco vymyslíme,“ táhla ho za sebou do dalšího obchůdku. Od suvenýrů s motivem hlavního města tu bylo možno sehnat snad cokoli. Procházeli spolu mezi regály a brali do rukou různé věci a dohadovali se, zda by se nějaká mohla hodit. Pak se Alan zarazil. Na malé šperkovnici ležel prstýnek úplně stejný, jako kdysi dostal od svojí sestřičky. Najednou ho píchlo u srdce, když si představil, že letošní Vánoce nebude trávit doma s rodinou.

„Co se stalo?“ vyzvíдалa Yi-Min, když viděla, jak Alan najednou ztuhl.

„To nic. Jen jsem si na něco vzpomněl.“

„A asi to nebylo nic hezkého, když tě tak pozoruji.“

„Stýská se mi po mojí malé sestřičce,“ přiznal po chvilce mlčení.

„Tak proč neodjedeš domů?“

„Nejde to.“

„To není pravda. Vždyť jsou Vánoce. Copak se nemáš kam vrátit nebo tam na tebe nikdo nečeká?“

Alan si najednou uvědomil, jak je asi maminka nešťastná, že jim bude chybět u štědrovečerního stolu. Celou dobu si to nechtěl připustit, ale uvnitř sebe cítil, že udělal velikou chybu, když bez vysvětlení utekl jako malý kluk. Určitě ho hledali.

„Musím koupit Haniče aspoň tu panenku.“ Otočil se a v rychlosti opustil obchod.

Yi-Min za ním cupitala.

„Počkej na mě.“

Zastavil se. „Promiň, nějak mě ta vzpomínka rozhodila.“

Yi-Min ho objala. Zblízka se mu dívala do očí.

„Rodina je všechno. Nedovedu si představit, že bych je neměla, i když se někdy pohádáme, tak je mám moc ráda. A tebe... tebe mám taky ráda.“

Alan ji konečně pevně objal a přitáhl si ji blíž. Jejich rty se setkaly v jeden nekončící horký polibek. Bylo to, jako kdyby Alanovi projel tělem elektrický proud. Nečekal, že ten moment nastane, ale myslel na to celou dobu, co byli spolu. Když se vzpamatovali, její dlaň vklouzla do jeho a ruku v ruce spěchali nakoupit zbývající dárky pro Haničku a její rodiče.

***

„Maminko, kdy už přijde Ježíšek?“ vyzvídala Hanička.

„Zítرا, zlatíčko. To už vydržíš,“ odpověděla maminka a nandávala čerstvě upečené cukroví do krabičky.

„Už se nemůžu dočkat, až přijede Alánek.“

Maminka chtěla něco namítat, ale raději mlčela. Proč zbytečně sypat sůl do rány, která se ještě ani nezačala hojit. Pohřeb byl naplánovaný na příští týden a maminka se na něj obávala jen pomyslet. Srdce jí krvácelo, kdykoli si uvědomila, že její syn není více mezi živými. Už ho nikdy nepohladí, neobejme, nepolíbí a neuvidí jeho úsměv. Slzy jí nekontrolovatelně vyhrkly a hrdlo se sevřelo.

Hanička si všimla, jak mamince jedna ukápła na stůl. Přestala si hrát s těstem a rychle ji objala. Nechápala, proč maminka pořád pláče, když se její bráška určitě brzy vrátí domů. Jsou přece Vánoce a to musí být celá rodina pohromadě, aspoň to tak tatínek vždycky říká.

„Maminko, nebuď smutná, namaluju ti obrázek,“ řekla Hanička, aby ji potěšila.

„To budeš hodná, zlatíčko,“ pohladila ji po vláskách.

Hanička ihned odcupitala do pokojíčku a za chvílku přichvátala i se čtvrtkou, na které byl vyobrazený vánoční stromeček se spoustou dárků a vedle něj celá smějící se rodina včetně Alana. To už maminka nevydržela a vyběhla ven, aby se vyplakala skrytá tmou před zraky malé Haničky. Její žal byl tak veliký, že nešel utišit, musela pryč z domu, jinak by jí to určitě vyrvalo srdce z těla. Za půl hodiny se

vrátila už o něco klidnější, avšak její červené opuchlé oči prozrazovaly, že celou tu dobu plakala.

***

Alan byl v sedmém nebi. Takové krásné chvíle už hodně dlouho neprožil. Chodili s Yi-Min po městě, drželi se za ruce a smáli se. Alan byl šťastný. Jestli se mu ještě ráno zastesklo po rodině, tak teď mu momenty strávené v té nejúžasnější společnosti vykompenzovaly všechny stesky. Těšil se na druhý den, kdy si bude moci užívat Štědrý večer s Yi-Min.

„Alane?“ náhle se za ním ozval známý hlas. Alan úlekem zkameněl.

„Panebože, Alane, jsi to ty, synku?“ jeho otec stál a zíral na něj jako na zjevení. V ten okamžik Alan upustil tašku s vánočními dárky na zem a nebyl schopen pohybu. Nevěděl, jestli má zůstat, nebo utéct. Otec se nečekaně rozplakal.

„Děkuji ti Bože, děkuji,“ šeptal. Rozpřáhl náruč a přitáhl si syna k sobě, aby ho mohl pevně sevřít v objetí.

„Tati, co tady děláš?“ byla Alanova reakce.

„Ty nejsi mrtvý?“ odtáhl se otec od Alana a prohlížel si ho, aby se přesvědčil, že to není jen nějaký přelud.

„Copak se nezlobíš, že jsem utekl?“ divil se Alan.

„Ani nevíš, jak rád tě vidím, chlapče můj. Maminka bude mít radost. Musím jí to hned zavolat,“ mlel si otec svou. „Zatracený policajti, takhle nás vyděsit.“

„Cože? Jaký policajti?“

Otec ho opětovně přivinul do náruče a přitom si hřbetem ruky otíral usazené oči.

„Jsem tak rád, že to není pravda.“

„Tati, o čem to mluvíš? Vůbec ti nerozumím.“

„No přinesli nám tvůj řetízek s prstýnkem, co ti dala Hanička, a tvrdili, že jsi měl bouračku v autě a... Ježíši, tak co to bylo za kluka, když ne ty?“

Alanovi to konečně došlo. Vzpomněl si, co říkala Meg.

„Pojď, vezmu tě domů. Maminka je hrozně nešťastná. Musíš se jí ukázat. Bude mít neskutečnou radost.“

Alan se zadíval na opodál stojící Yi-Min. Posmutněla, viděl jí na očích, jak ji mrzí, že ji Alan opustí.

„Já ale nemůžu jen tak odjet,“ zaprotestoval Alan a otočil se na Yi-Min.

„Proč bys nemohl? Pojedeš přece domů.“

„Nakoupil jsem dárky a musím je předat a prostě se nemůžu spakovat bez rozloučení a poděkování.“

„Aha, ty se nechceš vrátit.“

„Ale chci, tatínku. Jenže to nejde teď hned.“ Díval se na otce, jak se jeho radost ze shledání obrací v zármutek. Pak se otočil na Yi-Min a představil ji otci.

„Moc jí toho dlužím a jejím rodičům taky. Bylo by nezdvořilé zmizet jako pára nad hrcem.“

„Dobrá tedy. Přijedu pro tebe. Řekni kdy. Nezapomeň, že je zítra Štědrý den.“

„Právě proto, tati.“

„Nepotřebuješ něco? Nějaké peníze?“

„Kdepak. Pracoval jsem,“ řekl hrdě Alan.

Otec jen nechápavě zíral. Alan nikdy žádné peníze neodmítl a práci se vyhýbal. Najednou mu tvrdí, že si vydělal vlastní peníze, ani věřit se mu to nechtělo.

Náhle se do hovoru vložila Yi-Min.

„Měl bys být se svojí rodinou, když jsou Vánoce. Moji rodiče to pochopí. Jeď s tatínkem, když tě čekají.“

„Ale slíbil jsem přeci, že se u vás zítra zastavím.“

Alan byl bezradný. Nejraději by zůstal s Yi-Min, ale po rodině se mu také stýskalo. Představa malé Haničky, jak rozdává dárky a radostně je rozbaluje, ho lákala, aby se vrátil domů s tatínkem.

„Užij si Vánoce s rodinou a přijed' druhý den. Zajdeme si třeba do kina,“ navrhla Yi-Min.

„To by bylo fajn.“

„No, vidíš a je to,“ radoval se otec, že si může syna odvézt hned, co kdyby si to snad ještě rozmyslel?

„Musím se ještě zastavit u madam Giny,“ rozhodl Alan. „Nemůžu přece odjet bez rozloučení.“ Vzápětí mu došlo, že si nepřeje, aby jeho otec zjistil, kde celou dobu bydlel.

„Odvezu tě.“

„Ne, jen mi řekni, kde parkuješ a sejdeme se tam asi tak za hodinu,“ trval na svém Alan.

„Tak dobrá, ale slib mi, že zase nezmizíš,“ ujišťoval se otec.

„Nezmizím, přísahám.“

Otec se s nedůvěrou díval, jak Alan odchází. Rád by zavolal svojí ženě, že je Alan na živu, ale co když mu znovu uteče? Zbytečně by jen jitril její rány. Pokud by ho už nikdy neviděl, bude vědět, že žije.

Než dojde domů, bude mít dost času vymyslet, jak manželce oznámit, co se mu dnes přihodilo.

Alan kráčel ruku v ruce s Yi-Min zpátky k domu, kde teď přebýval. Rozhodl se předat Gině vánoční dárek už dnes a rozloučit se s ní. Chtěl jí poděkovat za to, jak moc na něj byla hodná.

„Pojď se mnou, prosím,“ obrátil se před vchodem na Yi-Min.

„Kdepak. Počkám na tebe u baru. Dám si čaj na zahřátí.“ Nechtěla být u toho, až se budou spolu loučit, věděla, že to bude určitě dojemné a madam Gina bude plakat. Alan tedy hodil dárky na postel ve svém pokoji, vylovil mezi nimi malou krabičku s náušnicemi pro Ginu a vydal se za ní.

„Aaaa, naše mláďátko přišlo,“ smála se na něj ihned, jak ho uviděla. „Copak bys rád, chlapečku, že se ti po mně zastesklo?“

Netušil, jak začít. Hrdlo se mu sevřelo a najednou mu bylo smutno, že jí musí říct, že odchází. Odkášlal si a spustil:

„Něco jsem vám přinesl,“ podával jí dárek, který doposud schovával za zády.

„To je pro mě?“ divila se.

Alan kýval tak silně, že mu div neupadla hlava.

„Čím jsem si to zasloužila?“

„Jsou přece Vánoce,“ odpověděl a dychtivě vyčkával, co Gina řekne, až dárek rozbalí.

„Panebože, ty jsou úžasný!“ vykřikla. „Děkuji ti, zlatíčko. Pojď sem, ať ti můžu dát pus!“ přitáhla si Alana a vlepila mu horký polibek.

„Pomoz mi je nasadit,“ nakázala mu, aby se mohla podívat, jak moc jí sluší.

„To jsem rád, že se vám líbí. Chtěl jsem vám tak poděkovat za to, že jste byla na mě tak hodná a laskavá.“

„Ale to nestojí za řeč. Počkej, počkej, jak jsi to myslel – BYLA?“

Alan sklopil hlavu.

„Odjíždím domů a už se asi nevrátím.“

„Co já si tady bez tebe počnu, zlatíčko? Víš, jak se mi bude stejskat?“ znovu si ho přivinula na hrud' a pevně ho objala. „Tak se na mě aspoň přijď někdy podívat. Slibuješ?“ ujišťovala se, jakmile ho pustila ze svého sevření, a hřbetem ruky si utírala slzy dojetí.

„Na mou duši slibuju.“

„Tak už utíkej, darebáku, a užij si Vánoce.“

„Také přeju hezký svátky.“

Alan se otočil a odcházel. Mezi dveřmi svého pokoje se ještě zastavil.

„Jste vážně skvělá.“

Gina za ním jenom mávla a rychle se odvrátila, aby neviděl, jak jí tečou slzy. Alan naházel nakoupené dárky a těch několik věcí, co tu měl, do batohu. Naposledy se rozhlédl po pokoji. Nakonec mu tady nebylo až tak zle. Potkal zde Yi-Min a to je nade všechny vánoční radosti. Určitě na to nakonec bude moc rád vzpomínat. Pomalu za sebou zavřel dveře a kráčel temnou chodbou do baru.

„Půjdeš mě ještě doprovodit?“ zeptal se Yi-Min.

„Samozřejmě, přece bych tě nenechala zmizet bez rozloučení,“ usmála se na něj.

Došli spolu až do parkovacího domu, kde na něj čekal jeho otec celý nervózní, jestli Alan opravdu dorazí. Když je zahlédl, spadl mu kámen ze srdce.

„Tak nasedat, mládeži, odvezeme Yi-Min domů,“ zavelel, když viděl, jak se jeho syn nemůže rozhodnout, zda se má rozloučit před očima svého otce. Když zastavili před domem, kde bydlela, otec poznamenal:

„Jdu si ven zakouřit,“ a mrkl na Alana. Ten seděl vzadu, držel Yi-Min za ruku a vůbec ji nechtěl pustit. Nejraději by si ji vzal s sebou domů.

„Uvidíme se pozítří,“ pronesla, když viděla, že Alan neví, co by měl říct.

„Už se nemůžu dočkat.“

„Taky se moc těším. Už půjdu,“ dala mu pusu a chtěla vystoupit. Alan si ji však přitáhl a dlouze něžně políbil.

„Přeju ti hezký svátky,“ pohladila ho po tváři a vystoupila. Alan honem vyběhl z auta a než došla do vchodu, chytil ji a ještě jednou políbil. Potom nasedl vedle otce na přední sedadlo a zamával jí.

„Tak ahoj.“ Díval se, jak tam stojí a mává mu, dokud nezajeli za roh.

„Moc hezká a milá holka,“ prohodil otec.

„Musím jí ještě koupit dárek. Asi jsem se zamiloval.“

„To je dobře, chlapče. To je moc dobře.“

***

Jakmile zastavili před domem, otec přemýšlel, jak nejlépe přivést Alana, aby to nebyl pro maminku příliš velký šok. Přece jen už se pomalu začala smiřovat s tím, že už svého syna nikdy neuvidí. Cestou domů vyprávěl otec Alanovi, jak k nim přišli policisté a tvrdili, že je Alan po smrti. Jenom Hanička byla v pohodě, protože věděla, že se její bráška vrátí. Nechtěli jí odporovat, protože je malá a zbytečně by jí to ublížilo.

„Mám jít napřed a maminku nějak připravit na tvůj příchod?“ zeptal se otec.

„Já nevím.“

„Tak pojď, synku,“ vzal Alana kolem ramen a společně kráčeli k domu.

„Alánek, maminko! Alánek je tady! Já to říkala, že se vrátí!“ křičela Hanička, když za okny zahlédla dvě postavy blížící se po cestičce ke vchodovým dveřím. Okamžitě vystartovala a běžela je přivítat. Když vkročili dovnitř, skočila Alanovi do náruče a dychtivě brebentila pořád dokola, že jí místy nebylo ani rozumět, co říká. Maminka se jen otočila od sporáku, a když spatřila svého syna živého a zdravého, vyklouzl jí talíř z ruky a zazvonil o podlahu, střepy se rozprskly na všechny strany. Jindy by je určitě začala hned sbírat a uklízet tu pohromu, teď je jenom překročila a jako v mrákotách kráčela do chodby, aby Alana pevně sevřela ve svém objetí. Alan postavil Haničku na zem, ale ta se ho nechtěla pustit. Musel si ji vzít tatínek na ruku.

Maminka přistoupila k Alanovi, přitáhla si ho na sebe a sevřela pevně, div, že ho neudusila. Alan cítil, jak se její tělo otřásá zadržovanými vzlyky.

„Ty žiješ, dítě?“ vydechla maminka, když konečně povolila stisk, ale nepřestala Alana objímat. Slzy štěstí se jí kutálely po tvářích, ale ani se je nesnažila otírat. Tolik radosti, kromě narození svých dětí, snad v životě nezažila.

Když se vzpamatovala, pleskla jemně Alana po tváři.

„To máš za to, cos mi způsobil za bolest, darebáku jeden!“ mračila se na něj jen tak na oko. Alan se zastyděl.

„Maminko, promiň,“ sklopil zrak.

Políbila ho na čelo.

„Však já se nezlobím. Doufám, že ses poučil.“

„Měla jsi pravdu a tatínek taky. Zvoral jsem to. Hrozně moc se mi po vás stýskalo.“

„Doufám, že už tě nikdy nenapadne utíkat.“

„Kdepak, to ti můžu slíbit. Uvědomil jsem si, jak jsem vlastně šťastnej, že vás mám.“

„Možná je chyba v nás všech. Měli jsme vidět, že se s tebou něco děje.“

„Tak víte co? Uděláme si super Vánoce a ty peníze, které jsem musel schovat na pohřeb, utratíme za nějakou skvělou dovolenou,“ vmísil se jim do hovoru tatínek.

„No jo, to je pravda. Tentokrát budou opravdu šťastné a veselé,“ řekla radostně maminka a všichni se společně objali.

Copyright

© Jana Javorská

Prsten

Autorka: Jana Javorská

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2018

Česky

ISBN:

978-80-7589-732-9 (ePub)

978-80-7589-733-6 (mobipocket)

978-80-7589-734-3 (pdf)